

EXPEDITIE TAPANAHONI

Maat programma: van Palumeu naar Dritabiki

Datum: 2 t/m 10 november 2015

Jan Nekkers (59) en Gusta Nekkers (52) uit Hellendoorn

Bij ons 4de bezoek aan het mooie Suriname hadden we graag de 8 daagse expeditie naar Kasikasima gedaan.

Helaas vertrok in de tijd dat wij in Suriname verbleven alleen de 5 daagse, wat wij te kort vonden.

Omdat we echt een aantal dagen back to basic in de Surinaamse Amazone wilde doorbrengen deed Suzette ons een enorm mooi aanbod.

Er moest een korjaal over de Tapanahoni rivier terug gebracht worden van het indianendorp Palumeu naar het marrondorp Dritabiki (Drietabbetje)

Tijdens de tocht zou er een gids, motorman en koelaman meereizen en wij zouden de enige gasten op deze trip zijn.

Een echt privé expeditie dus, maar wel een pittige!

3 a 4 Uur per dag varen, met op onze weg diverse sula's (stroomversnellingen) waar de korjaal "doorheen" moest.

We mochten natuurlijk helpen om de korjaal door de sula's heen te krijgen maar het was absoluut niet verplicht.

Het leek ons geweldig, geen toeristische taferelen met inheemse dansjes, pijl en boog schieten en kraaltjes, maar het echte leven in de amazone beleven.

Onze enige voorwaarde was dat we zo nu en dan ook tijd hadden om te hengelen.

Vissen in Suriname is een grote passie van ons en er werd beloofd dat we daar genoeg tijd voor zouden krijgen.

Alle beloftes natuurlijk onder voorbehoud, het is wel Suriname.

We hebben echt een geweldige tijd gehad en hadden deze expeditie nooit willen missen.

Het was een ervaring voor het leven, een positieve wel te verstaan, ook al liep het allemaal toch even iets ander dan verwacht.

Door de extreem lage waterstand in de Tapanahoni rivier lagen veel van de sula's helemaal

droog.

Dat is iets wat niemand in de hand heeft, maar wel grote gevolgen had.

Het “mogen” helpen om de korjaal “door” de sula’s heen te krijgen veranderde in het “moeten” helpen met slepen, duwen en trekken van de korjaal “over” de sula’s.

Eerst alle bagage eruit en naar de andere kant van de sula’s brengen, dan de korjaal en vervolgens alle bagage weer terug in de korjaal.

Even een stukje varen en daar lag dan de volgende sula alweer te wachten.

Hierdoor werd de reistijd ook veel langer waardoor we vaak pas een uurtje voor het donker begon te worden op onze volgende overnachtingsplek aankwamen.

Niet veel hengelen dus en daar waren we na 3 dagen ook eigenlijk te moe voor.

Het was niet pittig, het was héél pittig.

We zouden niet eerlijk zijn als we niet durven te zeggen, dat we ons onderweg wel eens af gevraagd hebben of we de expeditie ook gedaan hadden, als we vooraf geweten hadden dat het “zo” zwaar zou worden.

Gelukkig zijn we doorzetters geen piepers, positief ingesteld, hebben we een goede conditie en weten we te relativiseren.

We waren al 3 keer eerder in Suriname geweest en wisten vooraf dat rond deze tijd van het jaar de waterstand laag kon zijn.

Telkens als we weer een sula hadden overwonnen, hadden we met ons team de grootste lol. Want zo voelde het “als een team”.

Je kon aan de jongens merken dat ze onze enorme inzet waardeerde, ook al was het moeilijk converseren met elkaar.

De indiaanse motorman en koelaman spraken geen Nederlands, Hennie de gids van marron afkomst wel.

Onderling spraken ze vaak met elkaar een onverstaanbare taal waardoor het voor ons wel eens moeilijk te begrijpen was wat nu precies de bedoeling was.

Maar we hebben het mooi met elkaar voor elkaar gekregen.

Vanaf het indianendorp Apetina werd de reis makkelijker omdat de sula’s minder groot waren en de korjaal alleen nog in het water door de sula’s gesleept hoefde te worden.

De indiaanse motorman en koelaman beleven achter in hun dorp Apetina.

Met de nieuwe motorman en onze gids Hennie, nu ook in de hoedanigheid van koelaman” hebben we onze reis voort gezet tot Dritabiki.

In alle dorpjes en kampjes waar we kwamen stonden de mensen perplex dat we helemaal uit Palumeu waren komen varen.

Met deze lage waterstand en 2 van die bakra's (Surinaams voor Nederlanders) onmogelijk. Overall respect dus!

Zoals al eerder gezegd was het een geweldige expeditie en ervaring die we niet hadden willen missen.

Ook ooit van plan een gelijksoortige trip te gaan doen (en dan bedoelen we niet de Kasikasima expeditie, die is hierbij vergeleken luxe) bereid je goed voor en je hebt de tijd van je leven.

Houd rekening met de slechtste omstandigheden en het kan niet tegenvallen.

Houd er rekening mee dat je geen vakantieisje maakt.

De gids gaat je echt niet bij iedere steen een handje geven om je er over heen te helpen en 's avond geen entertainment, maar heel vroeg het hangmatje in.

Je bent regelmatig op jezelf aangewezen en zal je zelf moeten vermaken, want de gids kan in een dorpje of op een overnachtingskamp opeens uren weg zijn terwijl je niet weet waar hij is.

(Dit is allemaal niet negatief bedoeld maar gewoon de realiteit)

We willen nog even ons respect uitspreken voor onze gids Hennie, die na een dag hard werken toch elke avond weer een heerlijke maaltijd voor ons klaar maakte op wat gaspitjes.

's Morgens voor dag en dauw was hij ook al weer bezig om nog voor het ontbijt de warme lunch voor die middag te bereiden.

En natuurlijk niet te vergeten onze indiaanse motorman en koelaman.

Helden zijn het, wat zijn die mannen sterk.

Met een grote buitenboordmotor op de schouder en alleen een paar plastic teenslippers aan de voeten in rap tempo over de sula's heen.

In grote stroomversnellingen de korjaal verslepen.

Ongelooflijk!

Hieronder een kort reisverslag van de expeditie

Dag 1: Van Paramaribo naar Palumeu

Na een mooie vliegreis vanaf Zorg en Hoop landen we op de strip bij Palumeu.

Gids Hennie en zijn broer Johny staan ons al op te wachten.

Het is even een half uurtje wachten tot de enige kruiwagen van Palumeu gevonden is om onze bagage en de mee gekomen levensmiddelen voor onze expeditie naar de overnachtingsplek te brengen.

Beschreven was dat we in een hangmattenkampje zouden overnachten, maar dit blijkt een grote logeer hut te zijn met voor ons een eigen kamertje en toilet.

Na het ophangen van onze hangmatten, even door het dorpje lopen en daarna avondeten. Hierbij krijgen we te horen dat we morgen niet, zoals de bedoeling zou zijn, in Palumeu blijven maar meteen vertrekken.

In verband met de lage waterstand zal de reistijd langer gaan duren en we moeten wel op tijd in Dritabiki aankomen voor de al ingeplande terugvlucht.

Dag 2: Van Palumeu naar het overnachtingskamp bij de Ingie Prekien Sula

Na een vroeg ontbijt nog even een dorpswandeling met een lokale gids waarna we de korjaal in gaan pakken en vertrekken.

De 1ste sula die we tegen komen is meteen de makkelijkste voor die dag.

Alleen Hennie de gids, een mee liftende indiaanse jongen van 16 jaar en wij moeten eruit en met bagage en al word de korjaal door de sula gesleept.

De 2de sula is een ander verhaal, nu gaat het echt serieus worden.

Alles eruit en slepen, duwen en trekken maar.

Sula 3 is er ook een om respect voor te hebben.

Weer alles eruit en slepen duwen en trekken

En zo volgen er nog enkele sula's voordat we onze overnachtingsplaats bereiken.

Na een heerlijke maaltijd nog even een door ons meegebrachte Borgoe Extra (Surinaamse rum) en dan het hangmatje in.

Dag 3: Op naar het overnachtingskamp bij de Gaanda Foetoe Sula

Hennie is voor dag en dauw al vroeg in de weer om nog voor het ontbijt de lunch voor die middag te maken.

Voor ons even tijd om te vissen.

Al snel worden de eerst Piranha's gevangen en ook een mooie Toekanarie.

Hennie slacht de vissen meteen, de Toekanarie zal ons avondeten worden.

Na het ontbijt vervolgen we onze weg, op naar de volgende sula's

Er zullen er deze dag weer enkele volgen.

Het wordt dus weer veel duwen, trekken en slepen voordat we bij ons kamp aankomen.

Dag 4: Naar indianendorp Apetina

Na het ontbijt varen we naar de ingang van een pad die ons leid naar de voet van de voor indianen heilige Tebu top, de eerste uitdaging van vandaag.

We gaan eerst de berg beklimmen voordat we onze reis voortzetten.

Boven op de Tebu top kunnen we genieten van een enorm uitzicht over de Amazone

Weer onderweg op de rivier komen we nog meerdere sula's tegen voordat we Apetina bereiken.

Dag 5: Apetina

Vandaag een extra ingelaste rustdag omdat we mooi op schema liggen.

We blijven een dag in Apetina waar we na een bezoekje aan de granman spontaan uitgenodigd worden om een verjaardag van een 7 jarig jongetje mee te komen vieren.

De indianen zijn rond 14:00 al ladderzat van hun eigen gebrouwen cassavebier.

De eerst zo verlegen indianen zijn plots niet zo terughoudend meer en we moeten bier mee drinken en dansen.

Het was nog lang onrustig in Apetina.

Dag 6: Tot Soentjes kamp

Onderweg komen we nog wat sula's tegen maar ze worden minder heftig.

Alles kan in de korjaal blijven liggen en deze hoeft alleen via het water de sula's door.

Onderweg brengen we een bezoek aan de kapitein van het dorp Paraboy en de granman van Gran Bori.

We zijn ondertussen de grens tussen het indianen gebied en de marrons gepasseerd en de granman moet toestemming geven door zijn gebied te varen.

Hiervoor overhandigen we hem een lekkere fles rum.

Dag 7: naar overnachtingskamp Goedoholo

Vandaag staat ons een hele mooie extra verassing te wachten.

Voor we verder varen naar Goedoholo mogen we op bezoek bij de goudzoekers.

Na een kwartier varen van Soentjes kamp komen we bij het goudzoekers kamp.

Vanaf hier is het 2 uur lopen naar de plaats waar naar goud gezocht wordt.

Na terugkomst heeft een dame uit het kamp lekker voor ons gekookt en voor het eerst van ons leven eten we Tapir.

We varen verder door ontzettend mooie gebieden, de rivier is hier heel anders dan de afgelopen dag, wel moeten wel nog af en toe de korjaal door 'n sula slepen voor we net voor het donker aankomen bij Goedeholo.

Dag 8: De laatste etappe naar Dritabiki

We verlaten ons hangmattenkamp bij Goedoholo voor de laatste etappe over de Tapanahoni rivier naar Dritabiki.

Geen noemwaardige sula's meer, alleen maar lekker varen.

Onderweg komen we nog wat goudzoekers tegen in hun korjaal, op weg naar het goudzoekerskamp dat we eerder bezocht hadden

Ook komen we een hele groep marrons tegen die op een speciale manier aan het vissen zijn. Ze maken een of ander extract van twee soorten planten en gooien dit bij laag water tussen de stenen van een sula.

De vissen worden door het extract tijdelijk verdoofd en komen boven drijven.

Hierdoor zijn dan dus makkelijk te vangen.

Dan komt Dritabiki in zicht.

Dag 9: Van Dritabiki terug naar Paramaribo

Voor ons vliegtuigje aankomt op de landingsstrip van Dritabiki hebben we nog een wandeling door het dorp.

Omdat de granman niet aanwezig is gevel we de door ons meegebracht fles rum aan de granvrouw.

Vrouwen worden steeds belangrijker bij het nemen van beslissingen in de gemeenschap en daarom is er onder der granman sinds enkele jaren ook een granvrouw aangesteld.

Dan is het tijd om te vertrekken.

Bij de landingsstrip worden we nog even gewogen om er zeker van te zijn dat het vliegtuigje niet te zwaar geladen zal worden.

Afscheid nemen van Hennie en terug naar de luxe van Paramaribo.

Suzette, bedankt voor het regelen van deze geweldige ervaring, wel hebben genoten.